Ч. 77. Неділя 6 (19) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Хорватскі демонстрациї. — Студентскі розрухи в Росиї. — З Марокка).

З Праги доносять, що молодоческий посол Фідлєр промавляв вчера на народних зборах про політичне положенє. Бесідник зазначив, що его клюб допустив до першого читаня австро-угорскої угоди, позаяк правительство показувало охоту у многих случаях вдоволнити ческі бажаня і готовість заснованя ческого університету в Берні на Мораві. Однако коли то всьо завело, то в парляменті розпічне ся вскорі на ново ческа обструкция. На тих самих зборах промавляв також пос. Бжезновский, котрий зазначив, що єсть сторонником безуслівної обструкциї і жалує, що ческу обструкцию не переведено зараз по знесеню язикових розпоряджень так, як належало.

Вчера вечером прийшло в Загребі знов до дуже бурливої демонстрациї. Тисячні товпи зібрали ся перед зелізничим двірцем, здирали таблиці з мадярскими написами і вибивали шиби. Демонстранти хотіли поперетинати телеґрафічні дроти. Войско і полиция завели лад. — Із 130 студентів, котрих увязнено дня 30 марта з причини демонстраций, засуджено часть на кари грошеві, а часть на кару арешту від 2 до 14 днів.

В справі студентских розрухів в Росиї, про які доносили заграничні часописи. пише урядовий „Привіт. Вєстнік“: „Вже з кінцем лютого замічало ся між студентками лікарского інституту невдоволенє з намірених змін екзамінацийних. Заворушенє росло і довело дня 23 марта до недозволених зборів в інституті, в котрих взяло участь около 600 студенток. Директор і куратор петербурского наукового округа на дармо взивали, щоби розійшли ся. Збори тревали три години. На другий день замкнено інститут. Дисциплінарний суд уділив 317 студенткам догану, а 28 постановив острійше укарати, але не видалювати. Але коли ті 28 студенток не явили ся на візванє у ректора, одних видалено цілком, а инших на означений час. Дня 9 с. м. виклади розпочато наново.“ Дальше оповіщує „Прав. Вєстнік“, що д. 31 марта зібрало ся в університеті около 500 студентів і, не слухаючи ректора і куратора, радили дві години над пригодою лікарского інституту. Щоби запобігти дальшим непорядкам, замкнено університет. Дисциплінарний суд видалив 4 студентів, 14 видалив на все, позваляючи їм записати ся в иншім університеті, 7 видалено до серпня 1904 року, 14 до серпня 1903 р., 5-ом уділено упімненє, 14-ом догану. Дня 8 с. м. отворено університет. За те замкнено їдальню товариства, що подавала поміч убогим студентам, бо виявило ся, що всі заколоти, які від року 1899 проявляли ся між студентами, виходили з тої їдальні.

З Марокка доносять до іспаньских часописий про дальший хід борби між войсками султана і ворохобниками. Послідними днями ватаги претендента Бу-Гамари здобули форт Фраяну. Войска султана стратили 150 людий в убитих; уратовано 299 жовнірів з піхоти, а 46 їздців. Іспаньскі власти в Мейли забрали 409 збігцям карабіни. Ріжні племена Кабилів бють ся о добич з Фраяни, при чім оногди було 10 трупів і богато ранених. Положенє султана має бути дуже невідрадне. Претендент орґанізує тепер похід на Фез. — Свояк султана, Мулей Арафа утік перед претендентом з 200 людьми правильних войск на альжирску територию. Францускі власти приготовили на всякий случай шкадрону спагів і відділ стрільців. З іспаньскої кріпости Мелілї доносять, що там прибуває що раз більше збігців армії султана. Коли би їх число збільшило ся, іспаньскі власти відішлють їх до Танджеру. — Аби трохи улагодити ворожий настрій населеня против себе, султан відпустив всіх Европейців з своєї служби, з виїмком Каіда, Мека, Леана і лікаря з францускої місиї Вердана.

---

7)

Новочасні чарівники і чарівниці

або

Спіритизм і его жертви.

(Дальше).

Дуже цікаві були зізнаня редактора Ґерлінґа, котрий свого часу був приклонником пані Роте і виступав в еї обороні. Він набрав підозріня по тім засіданю, котре відбувало ся в его домі, в его неприсутности. Пані Роте була раз вийшла, а тоді добачено, що она відломила галузку туї, що стояла в сінех коло сходів, а відтак подала еї за принос духів. Галузка тота приставала докладно до того місця, де була відложена. Відтак взяла она була з альбума фотоґрафію одної пані, котру в 14 днів опісля дала тій пані ніби яко принос духів. При иньшім засіданю — розповідав сьвідок дальше — яке відбувало ся у мене дома, постановив я собі уважати добре при приносах; але кілько разів я хотів придивити ся, то мені все не давали. Взагалі старала ся Роте за кождий раз, коли мала ловити цьвіти з воздуха, відвернути увагу тим, що підносила руку демонстративно у воздух. Коли відтак всї з напруженою увагою дивила ся на ту руку, кидала она другою рукою, як то я докладно видів, дуже зручно цьвіти у воздух і ловила їх витягненою рукою. Я нічого не говорив їй о тім, що видів, а противно, був для неї дуже дружний, бо мені не ходило о то, щоби ей здемаскувати, лиш о то, щоби самому переконати ся, як то все діє ся. Здемаскованє єсть взагалі дуже трудне і дуже невдячне, особливо в берлиньских спіритистичних кругах, бо там у все вірять, а кождого, котрий би важив ся сказати, що они стають ся жертвами обманьства, називають самого мантієм.

На другім засіданю приключила ся пані Роте пригода, бо з під еї сукні випала помаранча і покотила ся під софу. Один з панів хотів еї підоймити, але Єнч прискочив до него і сказав: Бійтесь Бога, не робіть того, медіюмови не треба перешкаджати. На послідним засіданю прийшло до здемаскованя медіюма. Пані Роте приводила завсігди з собою на засіданя особи, котрі би еї крили, а котрих я зовсім не запрошував. Так запросила она на третє засіданє телеґрафічно паню Вінтер з Дрездна і еї доньку з Гамбурґа; їм обом визначено місце побіч пані Роте. Одній знакомій мені дамі, пані Ваґнер, удало ся підійти близько пані Роте і она добачила, що поза плечима обох тих дам були уложені цьвіти. Пані Ваґнер нараз кинула ся і крикнула: Тепер вже виджу, звідки беруть ся цьвіти! Ви туманите! Тоді прискочив до неї Єнч, малий горбатий панок, цілий червоний із злости, та був би еї найрадше таки задушив на місци. Впрочім в тій хвили, коли Роте побачила, що пані Ваґнер забирає ся до неї, посипали ся цьвіти як дощ, і стало всім ясно, що пані Роте хотіла чим скорше позбути ся цьвітів, які мала при собі. Коли пані Ваґнер пішла, я просив еї, щоби она ще дальше відбувала засіданє, але она дістала гістеричного корчевого плачу і заявила, що занадто зворушена, щоби могла ще дальше відбувати засіданє. Я відвів відтак паню Роте до еї комнати. Єнч ішов за нею, але пані Роте обернула ся до него і відозвала ся сердито до него: Піди зараз на долину і послухай, що другі говорять!

Наконець удало ся наклонити паню Роте, щоби она ще раз прийшла на засіданє і тоді показали ся знову приноси, хоч після спіритистичної методи не було відповідного окруженя. Та й то було для мене доказом якогось обманьства тим більше, що приношені цьвіти були ніби „сьвіжі з роси“, а по правді они були лиш вохкі, а в долині, в тім місци, де були відтяті, були зовсім сухі, отже були лиш штучно зрошені. Я розпитував городників і довідав ся від них, що цьвіти можна сьвіжо удержати, коли до них поприязувати кусники леду. Після мого кріпкого переконаня був Єнч душею цілого підприємства; межи ним а Роте була якась мнемотехнічна звязь. Ті бесіди, які она виголошувала в своїм транс, були виголошувані в стані на пів гіпнотичнім. Она виучувала ся всего того, що говорила, а вислови, яких уживала, були такі самі, яких уживав і Єнч. Після мого погляду то, що она говорила,

Новинки.

Львів дня 18-го цьвітня 1903.

— **При надходячих сьвятах Воскресенія Христового** складаємо нашим Вп. Читателям сердечні желаня. Христос воскрес!

— **Іменованя.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів іменувала укінчених учеників шкіл середних: Володислава Майдінґера для Ряшева і Франца Пірожка для Бродів практикантами почтовими.

— **З центральної комісиї для памятників штуки і історії.** На послідній засїданю тої комісиї признано консерваторам західної Галичини для дальшого видаваня консерваторского атляcу з топоґрафією штуки субвенцию в квоті 2000 корон. Консерватор др. Колесса зложив на тім засїданю звіт з цїнних рукописних матеріялів василиянських монастирів в Жовкві, Крехові і Кристинополи і вніс, щоби утворити центральний музей для василиянських старинностий, як неменше василиянську бібліотеку у Львові, на що центральна комісия згодила ся.

— **В кадетских школах** отвирає ся на шкільний рік 1903/4 богато вільних місць. Поданя о приняте треба вносити найпізнїйше до дня 15 серпня с. р. просто до властивої команди кадетскої школи.

— **Кандидати стану дяківского,** що хочуть бути приняті до дяківского заведеня при архикатедральній церкві сьв. Юра, мають внести свої просьби до Митроп. Консисториї, залучивши при тім: метрику хрещеня, сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтва моральности і убожества. Прошеня тих, що вже внесли передтим, а задержані в консисториї, суть важні і не потреба їх тепер відновляти. Мають натомість ті самі кандидати явити ся лично дня 30 цьвітня, т. є. в четвер в канцеляриї нарох. при церкві св. Юра. Условини принятя: теноровий чистий голос, вік 16—18 лїт. — Низше 15 літ безусловно не приймає ся. — *Василь Скокун,* І. півець архикатедр.

— **З Заліщик пишуть:** Дня 1-го мая с. р. о год. 3 по полудни відбудуть ся перші загальні зборі новооснованої Філії „Руского товариства педаґоґічного“. Збори відбудуть ся в домі при ул. св. Станислава ч. 80 (напроти цукорні). Основателї мають надію, що Русини тутешні являть ся численно і впишуть ся в члени того товариства.

— **Знов нещастє від моздірів.** Власій Желїзо, паробок в Луках, повіта стрижівского, стріляв дня 12-го с. м. підчас латиньскої воскресної утрені з моздірів. Занятий набиванєм моздіря не спостеріг, що надходить єго молодший 21-лїтний брат Іван Желїзо і вистрілив з моздіря так нещасливо, що набій поцїлив Івана в груди і забив на місци.

— **Смерть в наслїдок утопленя.** Дня 10 с. м. о 6-ій год. вечером вийшов в невиясений доси спосіб з дому родителїв 8-лїтний Михайло Цепиньский, син руского пароха о. Евстахія Цепиньского в Змієвисках, повіта яворівского. Дитину кинули ся зараз всї шукати, але надармо; аж дня 13 с. м. найдено тіло хлопця в потоці. Причина сеї нещасливої пригоди не звістна.

— **З товариства „Труд“.** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 І. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи моднярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів моднярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданем нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїдним і гарнім викінченю по цінах найприступнійших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів підкрепите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Постріленє з жартів.** Син Григория Тичковского у Вишатичах, за жовківскою рогачкою, бавив ся стрілянем з дубельтівки на пасовиску, де пастух Михайло Полюбенець пас товар єго батька. Пастух попросив панича, щоби той не стріляв межи худобою, бо може ще пострілити яку корову, але панич на то жартуючи, сказав: Ще й тебе застрілю! — змірив ся до него і дїйстно стрілив, а куля пробила пастухови бороду і застрягла в шиї. Завізвано на поміч поготівлє ратункове, котре виймило пастухови кулю з рани і тяжко раненого відставило до шпиталю.

— **Пішов міняти.** Секретар львівскої Фільгармонії п. Генрих Подгорский післав Володислава Станьковского, щоби виміняв 500 корон на дрібні гроші. Станьковский, як пішов міняти, так і доси не вернув. Він був убраний в службовий мундур фільгармонії, єсть без заросту і має около 20 лїт.

— **Затроєнє шинкою.** Анна Флявмер випроваджувала ся онгди з реальности при ул. Кохановского ч. 50 і дала дозорцеви тої реальности Иванови Райзінґерови останки зі сьвят, а між тими спорий ще кусень шинки. Коли в кілька годин пізнїйше Райзінґер разом з четверома дїтьми спожив ту шинку, дістали всї блювоти і сильних корчів жолудка. Завізвана поготівля ратункова знайшовши у недужих затроєнє, переполокала хорим жолудки, а відтак відвезла Райзінґера і четверо дїтий до шпиталю. Стан здоровля всїх єсть дуже грізний.

— **Нещасливі пригоди.** В Коршилові, повіта золочівского, віз 23-лїтний Стах Багрій дня 1 цьвітня сїно для тамошного господаря Луця Лилося. На обійстю того господаря сполошили ся коні, а Багрій хотячи їх здержати, скочив так нещасливо на землю, що впав під віз і переїханий згинув на місци. — Селянин Василь Ґадзало в Керниці, повіта городецкого, копав дня 13 с. м. глину; нараз земля усунула ся і засипала Ґадзалу; єго видобуто опісля вже нежнвого.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— (V). Поправка книг ґрунтових і оператів катастральних. Скоро плян зміжевий вже виготовлено, тоді комісар аґрарний виробляє відповідне письмо для поправки

піддавав її Єнч в гіпнозї. Одного разу принесла она нїби з воздуха части якогось ланцушка, котрий походив нїби то з гробу єгипетских королїв, а то був ланцушок, котрий можна купити за 50 фениґів в однім базарі при Липскій улици. Я видїв докладно, як она той ланцушок підкинула пальцями на стіл.

Одного разу хотів я посадити коло неї невеличку дївчину, але Єнч сказав, що то годі, бо медіюм стратило би через то богато сили. Замість тої дївчини посадили мою тещу, дуже добру, але грубезну і короткозору женщину, котра могла дуже добре закривати собою, бо з тої сторони не можна було нїчого видїти, що Роте робить. Медії бувають чванливі, та й Роте хотїла показати, що уміє не лиш приносити цьвіти, але й писати яко медіюм. Она казала якомусь духови написати на папери: „Любий брате, борись за нас! По письмі було виразно пізнати, що то писала Роте під столом. Після мого погляду мала Роте цьвіти під сукнею поприв'язувані нитками до шнурочка, а она виймала їх крізь розпір в сукни. Я сам знайшов був таку ключку зі шнурка, котру пані Роте згубила, а котра була мокра.

По зізнанях сего сьвідка розповідала пані Роте, в який спосіб зробило ся з неї медіюм. Она того не знала і аж другі звернули єї увагу на то, що она медіюм, а коли то стало звістно, люди не давали їй спокою, майже мучили єї і змушували їхати в ріжні сторони та відбувати засїданя. Она жила завсїгди дуже скромно і мусїла старати ся о свою хору доньку. Листи, які діставала, приходили щораз численнїйше, а в них були навіть марки на відповіди, а коли она зараз не відповіла, то говорено, що она задержує ті марки для себе. Тоді станув їй в пригоді пан Єнч, котрий зовсїм безкористовно взяв єї в свою опіку; він взяв єї в свою опіку і поки що покривав видатки і кошти подорожі з власної кишенї. Але наконець побачив і він, що так дальше не може бути. Єнч єсть чоловіком, котрий охотно служить своїм ближнїм; він нераз всї свої гроші роздав бідним на улици. Она може лиш то сказати, що Єнч єсть найчестнїйшим і найблагороднїйшим чоловіком.

Дальший сьвідок др. Шпацір був на трох засїданях і розповідав подібно як попередні сьвідки. На третїм засїданю набрав він переконаня, що пані Роте не без докору і длятого не хотїв підписати протокол, котрий мав бути оголошений в якійсь спіритистичній ґазеті. Він добачив іменно, що цьвіт азалеї, який нїби то духи принесли, не уносив ся у воздусї, лиш був схований з боку у пані Роте. Сьвідок сей розповідав дальше, що хтось побачив цьвіти під столом і чути було, як хтось горнув їх ногами до себе. При сїй нагоді сказала пані Роте: Подивіть ся, як духи працюють! — Иншим разом взяла пані Роте якийсь записник і держала єго під столом, але відтак сказала, що не може вже запасти в транс, бо єсть дуже змучена і поклала книжку на стіл; але коли сьвідок хотїв єї взяти, сказала до него, нехай єї лишить, бо може ще служити за письменний принос. Зараз потім запала она в транс, накрила книжку рукою і дало ся почути якесь скробане, а коли книжку опісля отворили, то в нїй були написані слова: Любий тату, люба матїнко, Бог на привіт, Карольця. Найбільшого дива наробило то, що стіл, котрий важив два сотнари, піднїс ся тричи в гору і то зовсїм тихенько, як би перо.

Сьвідок різбар Бішоф признав, що єсть сам спіритистом і був на однім засїданю у пані Роте, але то, що она робила, далось би зробити зовсїм природним способом. Він не видїв нїчого такого, чого би не міг собі пояснити. Іменно добачив він, що пані Роте перед кождим цьвітовим приносом держала руки під столом. При малій увазї можна було за кождий раз наперед вгадати, в котрій хвили покаже ся принос.

Сьвідок фабрикант Райніке розповідав, що став спіритистом через читанє спіритистичних книжок і ґазет та хотїв сам переконати ся, кілько правди на тім, і взяв ся робити досьвіди. Перші досьвіди не удавали ся, аж перед кількома роками взяв собі до помочи 15-лїтного свого братанича, котрий показав ся знаменитим медіюм. При помочи сего медіюм дїяли ся в єго хатї такі дивні річи, котрим нїхто не ймив би віри. Він видїв на власні очи, як стіл сунув ся через цїлу комнату а відтак перевернув ся до гори ногами. Иншим разом, коли засїданє відбувало ся в сумерку, якась „інтеліґенция“ запалила ґаз. На однім засїданю звязано хлопцеви руки в зад, а відтак якась інтеліґенция приказала покласти хусточку на землю а она стала тоді літати у воздусї. Одного разу участники засїданя обмотали хлопця паском з полотна на 60 метрів довгим так, що він виглядав як та шинка, котру в міхур завивають і він аж стогнав, але в однїй хвили станув зовсїм розвинений. Коли по тих досьвідах розійшла ся чутка про медіюм Роте, спровадив він єї з Хемниц і з нею відбували ся засїданя. Він хотїв переконати ся, чи може бути, щоби були якісь надприродні правила. У него бувало на примір так, що щось пукало, а відтак отвирали ся двері самі від себе і самі від себе замикали ся.

Коли Роте приїхала, привезли єї з двірця до єго помешканя; она розібрала ся в комнаті призначеній до купаня і там єї дуже докладно зревідували. Він станув собі коло Єнча, а єго жінка сидїла коло пані Роте і при приносах не могло бути нїякого обманьства. Якийсь старший пан, він називав ся Зіберт, казав, що він трохи ясновидющий і видить цьвіти у воздусї. Сьвідок дістав яко принос помаранчу, котра зовсїм поволеньки всунула єму з воздуха в руку і не могло бути, щоби єї хтось кинув. Дальше принесла пані Роте з во-

книги ґрунтової. Письмо віддає ся висшому судови краєвому, котрий наказує вписане нового стану посіданя в книги ґрунтові. Подібне письмо виготовляє ся для евіденциї катастру податку ґрунтового і віддає ся краєвій Дирекциї скарбу в ціли поправленя евіденциї в катастрі податку ґрунтового.

Кошти зміжу. Винагороду комісаря аґрарного, видатки на подорожі і на канцелярию покриває скарб державний.

Винагороду землемірів і цілого персоналю технїчного, техніків і дозорців меліорацийних, їх кошти подорожі, кошти канцелярийні, закупно мап і материялів до праць технїчних покриває фонд краєвий через 15 літ, числячи від 1 цьвітня 1003 р.

Безпосередні участники зміжу покривають видатки, як кошти найму льокалю для комісиї місцевої, кошти обслуги при помірах, кошти знатоків, коликів поміровних і кошти виготовленя гриничників.

На покрите тих видатків визначує Виділ краєвий комісареви аґрарному задаток, з котрого він має здати рахунок. З того фонду покриває комісар аґрарний задатково кошти, які спадають на інтересованих, а по укінченю поступованя зміжевого розкладає кошти на всіх інтересованих після постанов специяльних інструкций.

Скоро справа коштів залагодить ся, замикає ся поступоване зміжеве і то замкнене оголошує ся на обширі комасацийнім і за помочию оповіщеня в урядовій ґазеті.

На сїм кінчимо наш короткий погляд на зміст законів зміжевих; кому потрібні они в повнім змістї, той нехай спровадить їх собі з економату ц. к. Намістництва. А тепер ще кілька слів про значінє і важність зміжу або комасациї.

Що зміж єсть дуже добрий, о тім хиба нїхто не буде сумнївати ся, бо прецінь лїпше мати весь ґрунти в одній руці, як кілька в ріжних сторонах громади. Але з другої сторони не треба комасациї безвзглядно захвалювати і всюди перти до неї так, як то у нас часом дехто робить, лиш тілько длятого, що єму сподобала ся переведена десь там в Німеччині чи в німецких краях переведена комасация. Німецкою мірою у нас годі мірити, а наші селяни і їх просьвіта то не німецкі, та й всілякі инші обставини ріжнять ся у нас в дечім дуже значно від німецких. Також не треба гадати, що як скажуть „комасация“, то вже всї ґрунти мусять зараз бути при купі. Комасация єсть дуже добра, але треба знати, де, як і коли і після того старати ся о то і робити все розважно, спокійно і осторожно, щоби не було опісля жалїв і нарікань та тяганини по судах і втрати замість сподїваного хісна.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 17 цьвітня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·50 до 7·75; жито 6·20 до 6·30; овес 6·— до 6·40; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 10·50; вика 5·50 до 6·—; бобик 5·50 до 6·—; **гречка** —·— до 0·—; **кукурудза** стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 70·— до 90·—; конюшина біла 50·— до 90·—; конюшина шведска 60·— до 90·—; тимотка 35·— до 40·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 18 цьвітня. Префект поліциї в Ґренобль візвав оногди монахів Картурів в Шартрез, аби покинули монастир. Монахи приказу не послухали. Сьвященик Рей, що був у властий зголошений як властитель фабрики, вніс против того протест. Товпи населеня демонстрували в користь монахів.

Рим 18 цьвітня. Наспіла сюди вість з Петербурга, що цар Николай прибуде сего року в літї до Риму.

Рим 18 цьвітня. Часописи доносять з Неаполя, що тамошна судова палата на вчерашнім засїданю ухвалила згідно з внесенем ґенерального прокуратора відкинути жадане Росиї на видане арештованого в Неаполи російского социялїста Гоца з причини, що російске правительство обжаловує его лише о полїтичні провини. Гоца мають зараз випустити на волю і він вийде до краю, який собі вибере.

Солунь 18 цьвітня. Похорон російского консуля в Митровици, Щербини, відбув ся з великим торжеством. В похороннім поході в Солуни взяло участь кілька баталїонів войска з музикою, представителї турецких властий, консулї перебуваючі в Солуни і численне духовеньство під проводом грецкого митрополита. В пристани военнїй російский пароход „Донець“ забрав тіло покійника, аби перевезти его до Росиї.

Надіслане.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге видане) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

здуха галузку евкаліпту на 38 центиметрів довгу, котру не могла мати сховану на собі.

На опиране оборонця розповідав Райніке дещо про инші події підчас досьвідів зі своїм братаничем. Між нашими було таке, що синїй олївець, котрий лежав на фортепянї, десь нараз щез, а на приказ его медіюмового братанича знайдено той олївець аж в альтані в городі. Коли у сьвідка того двері самі від себе отвирали ся і замикали ся, сказав єму один листонос, котрий єсть ясновидющий, що він за кождий раз, коли двері отворять ся, видить, що входить якийсь моряк. Отже сьвідок мав брата, котрий від 1885 р. десь пропав; він показав тому листоносови фотоґрафію свого брата, а той сказав, що то его брат входить дверми. Такі самі плястичні привиди має і панї Роте. Він з того, що дожив, єсть переконаний, що суть незвістні нам правила природи. Хоч его приятелї не вірять і кажуть єму: „Чоловіче, ти хиба з розуму зійшов, коли в таке віриш“ — то він таки обстає при своїм, що ті з'явища опирають ся на фактах.

Цікаві були зізнаня сьвідка маґнетизера Розена, котрий був на двох засїданях у Роте. Вже на першім засїданю — сказав він — приключило ся єму щось незвичайно дивного. Коли він увійшов, відозвала ся Роте до него: Чи не увіде ще другий пан? — На мою відповідь — розповідав Розен — що зі мною нема нікого, сказала она, що їй то дивно, бо она видить ще другого, високого, плечистого мужчину з білявим кучерявим волосем. Той опис годив ся дивним дивом з моїм знакомим, котрий вже помер. Я мав спитати ся, чи то він дійстно був і сказав, як він називає ся. Опісля на засїданю сказала менї Роте дещо про того знакомого, що дійстно було правдою і то мене переконало. Роте подала менї свою ліву руку і нараз почув я в своїй руці зівялий листок, а якась „інтеліґенция“ стала говорити про щасте і жите і сказала зі взгляду на той листок: Такий я самий — зівялий, проминувший! — А мушу зазначити, що я прийшов на то засїдане зовсїм тверезий і уважав добре, але нічого не бачив. О приносах висказав я деякі сумнїви. Але панї Роте запала тоді в транс, розложила руки і сказала, як колиб з неї говорили якісь „інтеліґенциї“: Диви ся, як ми то робимо. Она скорчила пальці, і нараз з кінчиків еї пальців посипало ся на стіл яких 40 до 50 листків. То було для мене дуже переконуючим. Она виймила менї з кишенї китичку цьвітів але не в такий спосіб, як то роблять фаринники. Не маю ніякої причини казати, що на тім засїданю були які обманьства, але й не можу сказати, що їх не було. За засїдане не заплатив я нїчого; коли я хотів заплатити, Єнч не хотів приймити, кажучи, що я їх одномишленник.

На другім засїданю було зовсїм инакше. В маленькім місци зібрало ся було яких 30 осіб. Панї Роте мала на собі вузку, приставочу сукню а стіл був незакритий. Єнч спитав ще, чи накрити стіл, а Роте відповіла, що не треба. Впрочім була Роте якась неспокійна і сказала нараз: „Я до сего товариства не піду.“ Єнч був дуже здивований і спитав, чому нї? — а Роте відповіла на то: „Мене бере такий страх, що аж душу ся“. Відтак успокоїла ся і сказала до мене: „Сядьте собі коло мене, бо ваша еманация (виплив проміня) єсть для мене симпатична“. Засїдане розпочало ся молитвою, котру змовив Єнч. То зробило на мене немиле вражінє, бо до релїґійних обявів нїхто не був так невідповідний як Єнч, котрий своїми зіркастими очима робив вражінє чоловіка дуже хитрого і непевного. Коли розходить ся о вину, то по моїй думці Єнч головним виновником. Він мабуть нечестно брав ся до дїла.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).